

være enige om, at det er en ret passende Tid til at gifte sig og stifte Familie. Hvis Loven altsaa skal tænkes at have Værdighed — og hvis den ikke skulde det, vilde det være ret urimeligt at give den Lov, vi her forhandle om —, og hvis dens Virkninger ikke skulle blive mindre, men tværtimod større, — thi ellers var der jo ingen Grund til at befatte sig med den, hvis den ikke skulde have en Fremtid for sig —, saa bør vi fornuftigvis, naar de 5 Aar ere gaaede, komme til at fordrø det som en giben Sag, at den, der vil have et Husmandsbrug ved Statens Hjælp, skal have skaffet sig 800 Kr. af sit eget. Jeg vilde meget ønske, at vi kunde enes om at benytte den Basis, som det ærede Medlem for Aalborg var inde paa, nemlig at begynde med en Tiendebel, men saa efterhaanden komme dertil, at den paa-gældende, naar de 5 Aar ere gaaede, skal være Ejer af en Femtedel, for at faa et Husmandsbrug ved Statens Hjælp. Jeg kan ligeledes være enig med det ærede Medlem for Aalborg deri, at det vistnok paa adskillige Egne vil være ret vanskeligt at nøjes med de 4,000 Kr. som Maximum. Jeg har ikke her slet saa store Betæneligheder som det ærede Medlem, fordi det maa erindres, at der i § 7 staar, at den samlede Pris maa kun undtagelsesvis, hvor Egnens Jordpriser ere særlig høje, overstige 4,000 Kr., og med denne Undtagelse tror jeg egentlig ikke, at det vil være nødvendigt at skride til ved Loven at fastsætte et andet Maximum end 4,000 Kr.; jeg for mit Vedkommende vil imidlertid ikke have store Betæneligheder ved at gaa noget højere, hvis det skulde være nødvendigt. Det, som jeg meget vilde ønske, kunde blive Resultatet, om ikke i Dag, saa inden Lovforslaget forlader dette Ting, er, at man kunde enes om en Affattelse af § 3, der gik i Retning af det, som det ærede Medlem for Aalborg har foreslaaet. Jeg vil derfor ikke kunne stemme for Vædringsforslaget Nr. 5, saaledes som det nu foreligger, idet jeg vil anmode Udvalget som at tage Sagen op til fornyet Overvejelse mellem 2den og 3dje Behandling. Jeg tror, at der er mange i dette Udvalg, der have en Forsaaelse af, at dette Lovforslag let kan finde ret betydelige Vanskeligheder paa sin videre Gang gennem Lovgivningsmagten, og at det gælder om at finde en eller anden modus vivendi, som kan bidrage til at hjælpe Lovforslaget igennem, og jeg tror virkelig, at en Forandring i Vædringsforslag Nr. 5 i den Retning, det ærede Medlem for Aalborg tænker sig, vil være et af de Hjælpemidler, som vilde være ikke lidet nyttigt til at overvinde Vanskeligheder andesteds. Jeg skal

ligesom det ærede Medlem for Aalborg slutte med at udtale min varme Sympati med dette Lovforslag og min Glæde over, at der, som det ogsaa blev sagt af det ærede Medlem for Bælum (S. Jensen) har været Tilslutning til dette Forslag fra alle Partier, idet jeg deri, sammenholdt med den ærede Ministers Stilling til Vædringsforslagene, ser et Bevis paa, at der ud af dette Forslag kan gøres noget, som jeg tror kan blive til Held for vort Folk.

Ordføreren (M. Pedersen): Jeg skal kun gøre nogle faa Bemærkninger til Slutning. Jeg er glad ved den Modtagelse, som de Vædringsforslag, som Udvalget og dets Flertal have stillet, gennemgaaende har faaet, men jeg kan ikke nægte, at det var, som om der kom en vis Uhygge over det, da jeg til Slutning hørte, at det ærede Medlem for Aalborg havde saa mange og store Betæneligheder ved dette Forslag. Det er jo nemlig alle disse Bestemmelser, der ere Hovedpunkterne, Kernepunkterne i dette Forslag, der have virkelig Betydning, som det ærede Medlem var saa overmaade ængstelig for, og deriblandt kunde særlig Bestemmelsen om, at Landarbejderen kun skulde tilskyde en Tiendebel, ikke gaa an. Jeg kan dog ikke forstaa, at nogen, der i det hele taget sender Forholdene paa Landet, og som erindrer, at det er den fattige Landarbejderbefolkning, der skulde have Nytte af dette Forslag, kan tænke paa at komme ud over det Beløb, 400 Kr. Jeg er sikker paa, at denne Lov, saaledes som den nu er omarbejdet i Udvalget, vil møde almindelig Tilfredshed over hele Landet. Skønt det kun er en lille Lov, skønt den ikke griber stærkt ind i Forholdene, og skønt den kun berører Statskassen i en ganske ringe Grad, er det alligevel en Lov, som paa en Maade viser, hvad Lovgivningsmagten tager Sigte paa, ikke paa at lappe paa Tingene, ikke paa at hjælpe paa Fattigdommen ved at give Almisse, men paa at forebygge det, som er Samfundets egentlige Ulykke, Fattigdommen, ved at skabe saadanne Livsstillinger for disse Mennesker, at de virkelig kunne undgaa det, som er den store Folkesygdом i vort Land: Den Fattigdom og Nød, som er saa almindelig. Naar det ærede Medlem citerede Landbotommisionens Betænkning og sagde, at man kun var gaaet over til Kreditforeningerne under den Forsudsætning, at Staten skulde give et direkte Tilskud, saa gik det ærede Medlem altsaa ud fra, at Landbotommisionen nok vilde have ordnet det paa anden Maade, uden at Staten skulde have givet direkte Tilskud. Jeg skal dertil sige, at hvis det ærede Medlem